

UNIVERSITAT
JAUME·I

Jornades de Foment de la Investigació

LA TRADUCCIÓ DE TEXTOS JURÍDICS AL DOGV

Autors
Esther Monzó
Elsa Hoyo
Traducció

1. INTRODUCCIÓ

En el territori de la Comunitat Valenciana l'activitat traductora pel que fa als textos judicials és molt intensa a causa de la cooficialitat del català i de l'espanyol. En aquesta situació, els textos que emet l'Administració en qualsevol d'aquestes dues llengües tenen la mateixa validesa legal i això fa necessària una traducció especialment acurada.

És per això que ens hem decidit a escometre aquest treball, donant preferència al text en català. De fet, la metodologia que hem seguit és la que proposa Toury en el seu llibre de 1982.

En primer lloc ens hem basat en el text en català per tal d'establir-ne l'acceptabilitat des del punt de vista de la cultura meta tant en l'àmbit textual com en el lingüístic, per a la qual cosa ens hem plantejat quins elements responien a la necessitat de solucionar un presumpte problema en llengua origen, que després hem comprovat.

Tot això ens portarà al final a determinar quina és la norma que impera en les traduccions de l'àmbit jurídic del DOGV.

D'antuvi, per fer aquest treball i ja que el món jurídic és molt ampli, vam restringir el nostre estudi a uns gèneres concrets de documents. Tanmateix, vam veure que el material de què disposàvem era massa extens per a una comunicació com aquesta, per la qual cosa ens limitarem a aquests dos tipus de textos: una resolució que integra una sentència i una notificació amb una interlocutòria.

2. LA NOTIFICACIÓ

Passem ara a veure directament què és la notificació. Aquest document és la comunicació a una persona determinada de la decisió presa sobre un procediment administratiu en què és part.

La notificació ve regulada pels articles (art.) 58 i 59 de la Llei 30/1992 i, en la Llei d'Enjudiciament Civil (LEC), els art. 260 i 261 indiquen respectivament la data de publicació de la notificació (el mateix dia, el següent i fins un màxim de tres dies) i la manera de donar-la a conèixer. Dins d'aquesta llei, l'art. 262 assenyalava que el secretari o oficial de sala autoritzat serà qui practicarà la notificació, la qual haurà d'anar firmada per l'actor (art. 263).

El que a nosaltres ens resulta més interessant de la LEC pel que fa a les notificacions són els art. 267 i 269, ja que en el primer s'exposa quin ha de ser el contingut d'una cèdula de notificació i, en el segon, el jutge mana la publicació d'aquesta en el *Diari d'Avís* o en el *Butlletí Oficial de la Província* en cas que es desconeix el domicili de la persona en qüestió. La notificació també apareix en els art. 166, 167, 170 i 178 de la Llei d'Enjudiciament Criminal (LECr), que diu pràcticament el mateix que la LEC, tot i que adaptat als processos penals. L'única excepció digna de menció és que, pel que fa a l'estructura del contingut, en l'art. 167 d'aquesta llei s'indica que la cèdula ha d'anar signada pel secretari, cosa que no es diu en l'art. 267 de la LEC.

Com ja hem dit, les cèdules de notificació són documents mitjançant els quals es fa saber oficialment alguna cosa a algú.

Si tenim en compte les cèdules de notificació A i B del DOGV, veurem que se segueix una estructura semblant a la següent:

1. Identificació de l'autoritat competent: tribunal, jutjat, conselleria, audiència, etc.
2. Identificació del signatari
3. Expressió fixa: _____ fa saber:

Que

4. Assumpte o referència
5. Legislació aplicada
6. Lloc i data
7. Càrrec i signatura

Això no obstant, el text C no guarda cap semblança amb les notificacions anteriors. Caldria respectar una forma fixa que pogués servir per a tota mena de notificacions independentment del contingut. Al final d'aquesta part de la nostra comunicació realitzarem una proposta basada en els diferents manuals i revistes d'estil que hem consultat.

3. LA INTERLOCUTÒRIA

Com ja hem dit abans, dins d'aquesta cèdula de notificació hi ha una interlocutòria. Segons l'article 245.b de la Llei Orgànica del Poder Judicial (LOPJ), el terme «interlocutòria» (en castellà, *auto*) correspon a la resolució judicial que decideix recursos contra provisions, qüestions incidentals, pressupòsits processals, la nul·litat del procediment o altres casos que dispose la llei.

La designació en català d'aquest document ha originat certa polèmica. De fet, no apareix al *Diccionari jurídic català*, on només la trobem dins la definició de sentència, o com a adjectiu. Tot i això, encara que hi ha hagut diverses propostes (des de les formes manllevades del castellà *auto*, *aut* i *aute*, fins a *acte resolutori*, forma adoptada en el *Síl·labus processal civil i formularis*), finalment s'ha imposat el terme *interlocutòria*.

Per a la redacció d'aquest document, la legislació vigent estableix una sèrie de requisits que es poden trobar en els art. 245, 248 i 270 de la LOPJ, els art. 369 i 371 de la LEC i l'art. 141 de la LECr.

Segons l'art. 248.2 de la LOPJ, les interlocutòries s'han d'estructurar en paràgrafs separats i numerats, i han de contenir els fets, els raonaments jurídics i la part dispositiva. A més, han d'anar signades pel jutge o pel magistrat o magistrats que les dicten.

Una vegada establert el fonament legal de la interlocutòria, passem ara a veure quina és l'estructura que segueix aquest document al DOGV

1. Identificació del jutjat o tribunal
2. Títol
3. Nom del jutge o de la jutgessa, o dels membres del tribunal
4. Referència o assumpte
5. Identificació de les part litigants
6. Antecedents
7. Fets provats
8. Fonaments de dret
9. Decisió

10. Fòrmula final

11. Lloc i data

Si comparem aquesta estructura amb la que apareix a la revista *Llengua i Ús* (núm. x), que forma part de la documentació jurídica revisada i aprovada per la Comissió Assessora de Llenguatge Administratiu, veurem que només hi ha algunes divergències pel que fa a la situació dels apartats i que en aquesta segona proposta s'inclouen punts com ara la signatura del jutge i del secretari, les diligències i les notificacions. A més, aquesta revista aposta per una redacció més esquemàtica, amb una separació clara dels apartats, cosa que no passa amb la documentació del DOGV. En el nostre exemple veiem la divisió per apartats de que fa servir el DOGV.

Com podreu comprovar en el text C, l'estructura de la notificació i la de la interlocutòria queden inserides de tal forma que no es poden distingir. Perfectament, podríem dir que açò és tan sols una interlocutòria, però llavors, per què hi ha el títol de "cèdula de notificació"? Si volem que ambdós documents queden clarament reflectits haurem de trobar una nova solució. Aquest seria l'esquema de la nostra proposta

Designació del Jutjat

!Error!No se encuentra el origen de la referencia. *Interlocutòria número X. Cèdula de notificació.*

Nom del jutge o jutgessa, càrrec, **fa saber:**

Que es notifica aquesta sentència a les parts, amb l'avertiment que no és ferma i [...]

INTERLOCUTÒRIA

Magistrada jutgessa: Nom

Assumpte: Assumpte

Part demandant: Demandant

Lletrat: Lletrat de la demandant

Procurador: Procurador de la demandant

Part demandada: Demandada

Lletrat: Lletrat de la demandada

Procurador: Procurador de la demandada

ANTECEDENTS

1. ....

2. ....

FETS PROVATS

1. ....

2. ....

FONAMENTS DE DRET

1. ....

2. ....

DECISIÓ

1. ....

2. ....

Aquesta és la meua sentència, que pronuncie, mane i signe.

Publicació: la magistrada jutgessa, Z, ha llegit i publicat la sentència anterior el dia de la data i la subscriu a la Sala d'Audiències d'aquest jutjat. En done fe.- El secretari.

Lloc, data.

4. LA RESOLUCIÓ

El document següent és una resolució, com veiem en l'encapçalament, i d'acord amb el *Diccionari jurídic català*, la resolució és una determinació sobre un afer. Més concretament, la resolució administrativa és la manera més normal d'acabar un procediment administratiu. Les resolucions són, per tant, actes administratius i, en conseqüència, vénen regulades pels art. 51-67 de la Llei 30/1992. Però potser seria millor començar amb els requisits formals generals que apareixen en l'Ordre de 10 de gener de 1981 (BOE de 14 de gener de 1981) i que són els següents:

- a) nom, cognoms, signatura i rúbrica del titular de l'òrgan del qual emana l'acte o la resolució;
- b) antesignatura amb expressió del càrrec que exerceix la persona que subscriu el document;
- c) referència succinta, quan escaiga, de la disposició o acte en què es fonamenta l'exercici de la competència. (Carles Duarte, 1985: 3)

Com veiem, les resolucions que ara estudiem compleixen aquests requisits, i també el que imposa l'art. 54 de la Llei 30/1992, respecte a la motivació de les resolucions, que en els textos C i D apareix en els paràgrafs introduïts pels "vistos".

Passem ara a veure l'**estructura** d'aquest document. Les resolucions tenen una estructura tradicional que es basa en l'art. 142 de la LECr. Aquesta estructura tradicional seria la següent (Carles Duarte, 1985: 3):

Vista la sentència .....

.....

Atès* .....

.....[relació de fets].....

Atès/Considerant** el que disposa .....

.....[fonaments de dret].....

RESOLC

.....

* En espanyol: Resultando

** En espanyol: Considerando

Tanmateix, cal veure que aquests textos tenen certes peculiaritats respecte a l'esquema que acabem de veure. En primer lloc, la part resolutiva del text D va dividida en articles introduïts per un numeral i, a més a més, el fet que els textos es publiquen al diari oficial tampoc no és propi de simples resolucions administratives. Aleshores veiem qui signa aquestes resolucions i així ens adonem que en realitat ens trobem davant les disposicions pròpies dels directors generals (de la mateixa manera que les ordres ho són dels consellers i els decrets del president). I si es publiquen al DOGV és en virtut de l'art. 52 de la Llei 30/1992. Així doncs, l'estructura del document varia una mica:

Vist ..... [Part expositiva o
antecedents de fet].....

Atès .....[Part argumentativa o
fonaments de dret] .....

RESOLC / HE RESOLT: [Part resolutiva]

Primer

.....

Segon

.....

Aquestes són les pautes que marca la llei, però comparem-les ara amb les que segueix el DOGV. L'estructura seria aquesta:

ENCAPÇALAMENT	RESOLUCIÓ d' 11 de maig de 1988, de la Direcció General de la Funció Pública per la qual s'executa la sentència núm. 5555/1988, del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana.
ANTECEDENTS DE FET	Vista la sentència ...., que diu: "..... [text de la sentència]....." Vist .....
FONAMENTS DE DRET	En virtut del que disposen ..... i fent ús de les competències que legalment tinc conferides, resolc:
PART DISPOSITIVA	<i>Primer</i> [Infinitiu] ..... <i>Segon</i> [Infinitiu] .....
DATA I SIGNATURA	València, 11 de maig de 1998. – El director general de la Funció Pública: Fernando Cano Pérez

Com veiem, el DOGV ha decidit no diferenciar els antecedents de fet i els fonaments de dret amb “vistos” i “atesos” respectivament. Però nosaltres creiem que aquesta decisió no facilita les coses al lector a l'hora d'identificar què li interessa llegir. A més a més, la part resolutiva del 1er text no introdueix l'articulat amb cardinals, al contrari que el 2ⁿ exemple. Veiem, per tant, una nova falta de coherència.

Siga com siga, creiem que la informació podria resultar més clara i senzilla d'entendre amb un esquema com el següent, on és important remarcar que utilitzem paraules ben senzilles per a denominar les diferents parts.

Fets

1. ....
2. ....

Legislació

1. ....
2. ....

Resolució

1. ....
2. ....

Naturalment, la redacció ha d'ajudar també a fer més clara la informació i caldria distribuir les dades per tal de fer frases més curtes i directes. També veiem important per a la comprensió seguir una narració cronològica dels fets i no forçar el lector perquè vaja recomponent la història. Amb aquests criteris hem elaborat aquesta reescriptura:

RESOLUCIÓ d'11 de maig de 1988, de la Direcció General de la Funció Pública per la qual s'executa la sentència núm. 2563/1997, del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana.

Fets

1. En les actuacions núm. 353/96, iniciades per la Sra. Dolores Romero contra l'Institut Valencià de la Joventut de la Generalitat Valenciana per acomiadament, el Jutjat Social núm. 12 de València va dictar sentència el 3 de juliol de 1996. Contra aquesta sentència la Sra. Romero va interposar el recurs de suplicació núm. 3271/96, en relació amb el qual la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana va dictar la sentència núm. 2563/1997, de 21 d'octubre de 1997. El text literal de la decisió és el següent:

“..... [text inserit] .....”

2. L'Institut Valencià de la Joventut opta per no readmetre la treballadora demandant i, per tant, decideix pagar la indemnització establida legalment.

Legislació

1. Article 56 de l'Estatut dels Treballadors.
2. Article 110 del Reial Decret Legislatiu 2/1995, de 7 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de Procediment Laboral.
3. Articles 118 de la Constitució Espanyola i 17.2 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, segons els quals és obligatori el compliment de les sentències i altres resolucions fermes de jutges i tribunals.

Resolució

1. Indemnitzar la Sra. Dolores Romero Gregori, amb el DNI núm. 19995162, a càrrec de l'aplicació pressupostària corresponent de l'Institut Valencià de la Joventut, en la quantitat que resulte dels càlculs que els serveis corresponents de l'organisme esmentat facen en el termes estrictes del veredict de la sentència 2563/1997
2. Executar la sentència.

València, 18 de novembre de 1997. – La Direcció General de la Funció Pública.

Creiem que així l'Administració compleix millor la funció de servir el ciutadà, que amb la primera redacció sembla no respectar.

5.LA SENTÈNCIA

En l'estudi de la resolució hem deixat de banda els fragments de sentències inserits, que volem tractar tot seguit. La sentència és una decisió d'un òrgan judicial, jutge o tribunal, que dóna acabament a un procediment judicial. Les bases legals que regulen les sentències es troben principalment en la LOPJ, la LEC i la LECr.

Pel que fa a l'estructura i els continguts de la sentència, l'art. 372 de la LEC és molt esclaridor. No volem veure'l per complet, sinó que ens limitarem al fragment que tracta la part dispositiva de la sentència, ja que és el tros que ens trobem en les resolucions.

4.º Se pronunciará, por último, el fallo en los términos prevenidos en los artículos 359 y 360, haciendo también, en su caso, las prevenciones necesarias para corregir las faltas que se hubieren cometido en el procedimiento. [...]

Com veiem, és obligatori que la part dispositiva seguisca allò que disposa l'art. 359 de la LEC, que és una apel·lació a la claredat. Tanmateix seria enganyós qualificar els fragments de sentències que tenim al davant com a "clars". A més a més, el mateix article explica que cada qüestió s'ha de decidir amb la "separació deguda" i, tot i que no es diu quin seria el mètode escaient per fer aquesta separació, creiem que la forma més correcta no deu ser una sola frase que ho encabisca tot. Per tot això, necessitaríem una reformulació de l'estil de la que hem fet abans amb la resolució i que podria ser aquesta:

1. Estimem el recurs de suplicació interposat per la demandant Dolores Romero Gregori contra la sentència de 3 de juliol de 1996 del Jutjat Social núm. 12 de València.
2. Revoquem la sentència susdita.
3. Declarem la improcedència de l'acomiadament de què la demandant fou objecte per part del demandat, l'Institut Valencià de la Joventut, de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència de la Generalitat Valenciana.
4. Condemnem l'Institut Valencià de la Joventut a readmetre la demandant en les mateixes condicions laborals anteriors o a indemnitzar-la en la quantitat resultant d'antiguitat especificada en el fet provat quart de la sentència d'instància, atesa la seua condició de fixa discontinua, amb el barem legal dels quaranta-cinc dies de salari per any de servei o part proporcional. El demandat ha de triar una d'aquestes opcions en el termini de cinc dies.
5. Condemnem el demandat al pagament dels salaris que la treballadora hagués meritat en les campanyes posteriors a l'acomiadament i en les quals hauria hagut de treballar.
6. Reservem al demandat el dret a dur a terme les accions que li corresponga exercir contra l'Estat pels salaris de tramitació que excedisquen dels seixanta dies comptats a partir de la data de presentació de la demanda.

Amb aquestes reformulacions hem intentat corregir sempre les errades que apareixen al text català i que tot seguit passem a veure amb més detall.

6. ASPECTES LINGÜÍSTICS

A continuació incloem els textos que hem estudiat amb correccions fetes a peu de pàgina.

TEXT D

Conselleria d'Economia, Hisenda i Administració Pública

RESOLUCIÓ de 18 de novembre de 1997, de la Direcció General de la Funció Pública, per la qual s'executa la sentència núm.¹ 2.563²/1997, del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana [97/X12206]

Vista la sentència núm.³ 2.563⁴/1997, de 21 d'octubre de 1997, dictada per la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, en el recurs de suplicació⁵ núm.⁶ 3271⁷/96, interposat contra la sentència de⁸ data 3 de juliol de 1996, del Jutjat Social núm.⁹ 12 de València, en les actuacions

núm.¹⁰ 353/96, seguides sobre acomiadament a instància de la Sra. Dolores Romero Gregori, contra l'Institut Valencià de la Joventut de la Generalitat Valenciana, el veredict¹¹ de la qual és del següent tenor literal¹²:¹³

“Estimem el recurs de suplicació¹⁴ interposat per la demandant¹⁵ Dolores Romero Gregori¹⁶ contra la sentència de¹⁷ 3 de juliol de 1996 del Jutjat Social núm.¹⁸ 12 de València i¹⁹ per això, amb revocació d'aquesta, hem de declarar i declarem²⁰ la improcedència de l'acomiadament de què aquesta²¹ fou objecte per part de l'organisme demandat^{22,23} Institut Valencià de la Joventut, de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència de la Generalitat Valenciana, el qual és condemnat²⁴ a la readmissió, a la seua opció²⁵ que haurà d'exercitar en el termini de cinc dies, en les mateixes condicions laborals anteriors, o a la indemnització en la quantitat resultat²⁶ d'antiguitat especificada en el fet provat quart de la sentència d'instància²⁷ atesa la seua condició de fixa discontinua, el barem legal dels quaranta-cinc dies de salari per any de servei o part proporcional, condemnant²⁸ en un i altre cas²⁹ la demandada esmentada³⁰ al pagament dels salaris que aquesta treballadora hagués meritat en les campanyes posteriors a l'acomiadament i en les quals hauria hagut de treballar; fent³¹ reserva³² a aquesta demandada³³ de les accions que li corresponga exercitar contra l'Estat pels salaris de tramitació que excedesquen dels seixanta dies comptats³⁴ a partir de la data de presentació de la demanda”.^{35,36}

Vista la proposta que formula l'Institut Valencià de la Joventut optant³⁷ per la no readmissió de la treballadora demandant i, per tant, pel pagament de la indemnització establerta³⁸ legalment.

Vist³⁹ el que disposen els articles 56 de l'Estatut dels Treballadors i 110 del Reial Decret Legislatiu 2/1995, de 7 d'abril, pel⁴⁰ qual s'aprova el text refós de la Llei de Procediment Laboral.

En virtut del que disposen els articles 118 de la Constitució espanyola i 17.2 de la Llei Orgànica del Poder Judicial⁴¹, segons els quals és obligatori el compliment de les sentències i altres resolucions fermes de jutges i tribunals, i fent ús de les competències que legalment tinc conferides, resolc,⁴²

Indemnitzar la Sra. Dolores Romero Gregori,⁴³ DNI núm.⁴⁴ 19.995.162⁴⁵, a càrrec de l'aplicació pressupostària corresponent de l'Institut Valencià de la Joventut en la quantitat resultant^{46,47} una vegada efectuats, pels⁴⁸ serveis corresponents de l'organisme esmentat⁴⁹, els càlculs procedents en els termes estrictes del veredict⁵⁰ de la sentència 2.563⁵¹/1997, que s'executa.⁵²

València, 18 de novembre de 1997.- El director general de Funció Pública⁵³: Fernando Cano Pérez⁵⁴.

TEXT C

Jutjat Social número⁵⁵ 35 de Madrid

Interlocutòria número⁵⁶ D-148/97. Cèdula de notificació. [1998/209]

Emilia Ruiz-Jarabo Quemada, magistrada jutgessa del Jutjat Social número⁵⁷ 35 de Madrid i la seua⁵⁸ província, després d'haver vist aquestes⁵⁹ actuacions que se segueixen sobre comiat, entre parts^{60,61} d'una banda, com a demandant, la senyora Olga de Orte Fernández, que hi compareix assistida del lletrat José Manuel García Amat, i d'un⁶² altra, com a demandada, Asesoría Marketing Integral y Publicidad, SL, (Amip, SL), Publicenter Star, SL, Star Studios Española, SA, i Fons de Garantia Social⁶³ (Fogasa), que no van⁶⁴ comparéixer a l'acte de judici, en nom del rei, ha pronunciat⁶⁵ la sentència següent⁶⁶:

«⁶⁷ 1. Antecedents

Primer

Amb data⁶⁸ 3 de març de 1997, en aquest Jutjat⁶⁹ va entrar la demanda formulada per la senyora Olga de Orte Fernández, contra Asesoría Marketing Integral y Publicidad, SL, (Amip, SL), Publicenter Star, SL, Star Studios Española, SA,⁷⁰ i Fons de Garantia Salarial⁷¹ (Fogasa), mitjançant la qual, d'acord amb els fets i fonaments que en ella⁷² s'exposen, suplica⁷³ que es declare la improcedència del comiat de l'actora, amb les conseqüències legals inherents a aquesta declaració.

Segon

Una vegada es va admetre a tràmit la demanda per⁷⁴ la provisió de⁷⁵ data 6 de març de 1997, es va fixar per a la realització dels actes de conciliació, i si pertoca⁷⁶ judici⁷⁷, l'audiència⁷⁸ del dia 23 d'abril de 1997. En aquest acte⁷⁹ la part actora es va afirmar⁸⁰ i ratificar⁸¹ en la demanda i va proposar una prova que, una vegada admesa, es va efectuar⁸² amb el resultat que consta en les actuacions i en el tràmit de conclusions⁸³, va elevar les seues peticions a definitives i va quedar el judici conclòs⁸⁴ i vist per a sentència.⁸⁵

Tercer

En la tramitació d'aquestes actuacions s'han observat totes les prescripcions legals.

2. Fets provats

Primer

La demandant, senyora⁸⁶ Olga de Orte Fernández, va prestar serveis en l'empresa Star Studios Española, SA, des del 5 d'abril de 1993 fins al 30 d'abril de 1994, en virtut d'un contracte de treball de durada determinada, que es va signar a l'empara del Reial Decret 2.104⁸⁷/1984, per a la realització d'una obra o servei determinat.⁸⁸

En⁸⁹ data 1 de maig de 1994, l'actora va subscriure un contracte de treball ordinari, per temps indefinit, amb l'empresa Publicenter Star, SL, i a aquella⁹⁰ se li va reconèixer l'antiguitat que tenia en l'anterior⁹¹ empresa.

El 15 de febrer de 1995, l'actora va formalitzar un contracte de treball per temps indefinit amb l'empresa Asesoría Marketing Integral y Publicidad, SL, amb el reconeixement exprés de l'antiguitat de 5 d'abril de 1993.

La categoria de l'actora era de promotora de publicitat i el salari brut mensual, amb la inclusió⁹² del prorrateig de pagues extraordinàries, de 300.326 pessetes.

Segon

Amb⁹³ data 6 de febrer de 1997, l'actora va ser acomiadada mitjançant una carta per l'empresa Asesoría Marketing Integral y Publicidad, SL, amb efectes d'aquest⁹⁴ mateix dia, per repetides faltes d'assistència al treball sense justificar.

Tercer

No s'acrediten els fets imputats a l'actora en la carta de comiat.

Quart

L'actora no posseeix la qualitat de representant legal o sindical dels treballadors.

Cinqué

En⁹⁵ data 25 de febrer de 1997, es va efectuar el preceptiu acte⁹⁶ de conciliació davant el SMAC⁹⁷, en virtut de la papereta presentada el dia 10 de febrer de 1997. Aquest acte es va tenir per intentat i sense efecte.

Sisé

L'empresa demandada, Asesoría Marketing Integral y Publicidad, SL, es troba tancada i amb sense⁹⁸ activitat.

3. Fonaments de dret

Primer

S'exercita una acció de comiat davant l'efectuat⁹⁹ per la part demandada mitjançant una carta on s'imputen a l'actora repetides faltes d'assistència al treball. Davant d'aquesta pretensió, l'empresa demandada no va comparèixer a l'acte de judici, malgrat que constava citada en la forma escaient¹⁰⁰. Atés que hi és aplicable la regla general relativa a l'onus probandi¹⁰¹ inclosa en l'article 1.214¹⁰² del Codi Civil, al demandant li correspon provar els fets constitutius de l'acció exercitada, però aquesta càrrega ha de ser corresposta pel demandat quan judicialment se'l cita a judici¹⁰³ a fi que, a través de la confessió, pugui aclarir els fets de la demanda. I quan el demandat adopta una actitud passiva per a prestar confessió sense una causa que ho justifique, l'article 91.2 de la Llei de Procediment Laboral autoritza per a tenir-lo per confés, cosa que equival a l'admissió dels fets; en conseqüència, tenim per¹⁰⁴ provats els fets constitutius de l'acció en la demanda exercitada, relatius a la falta de prova dels fets en què l'empresari basa la seua decisió d'efectuar el comiat. Per això, una vegada s'han acreditat documentalment la relació laboral i les circumstàncies professionals dels actors i el fet del comiat, pertoca, davant la falta de prova dels fets imputats en la carta, aplicar-hi els articles 55 i 56 de l'Estatut de Treballadors i els articles 108 i 110 de la Llei de Procediment Laboral i declarar que no és escaient el comiat, si bé, atés que l'empresa demandada està tancada i amb manca¹⁰⁵ d'activitat, pertoca aplicar en aquesta fase processal l'article 279 de la Llei de Procediment Laboral i declarar l'extinció del contracte amb¹⁰⁶ aquesta data i amb els pronunciaments legals pertinents, i sense que siga escaient fer extensiva la responsabilitat a les empreses codemandades, Star Studios Española, SA,¹⁰⁷ i Publicenter Star, SL, ja que ha sigut reiterada la doctrina que estableix el principi de la independència i no-comunicació de responsabilitats entre les societats integrades en un grup, o el que és el mateix: els vincles accionaris, funcionals o de gestió no alteren per si mateixos, i en qualsevol cas, la qualificació o consideració com a entitats autònomes i separades, dotades cadascuna amb la seua pròpia personalitat¹⁰⁸, d'aquelles societats que s'hagen constituït degudament com a tals.¹⁰⁹

En el cas present, la càrrega de la prova de l'existència de grup a efectes laborals correspon a la persona que pretén fer valer els efectes jurídics laborals atribuïts a aquests¹¹⁰, i com s'ha exposat, si falten dades, no és possible proclamar una comunicació de responsabilitats empresarials, ja que, a aquests efectes¹¹¹, es presenta una prova testimonial palesament insuficient als efectes pretesos¹¹², atés que l'únic que ha quedat acreditat és que l'actora ha prestat servei sense solució de continuïtat en les tres empreses codemandades, les quals s'han subrogat¹¹³ en l'antiguitat que tenia en la primera empresa que la va contractar.

Segon

Contra aquesta resolució es pot interposar un recurs de súplica¹¹⁴ conforme a l'article 189.1.a de l¹¹⁵ Llei de Procediment Laboral.

Vistos els preceptes legals esmentats i la resta de general i pertinent aplicació,

Decisió

Atés que estimem¹¹⁶, en part,¹¹⁷ la demanda formulada per la senyora Olga de Orte Fernández davant¹¹⁸ Star Studios Española, SA, Publicenter Star, SL, Asesoría Marketing Integral y Publicidad, SL,¹¹⁹ i Fons de Garantia Salarial, declare^{120,121} la improcedència del comiat de l'actora i¹²² ja que està tancada i sense activitat l'empresa Asesoría Marketing Integral y Publicidad, SL,¹²³ davant la impossibilitat de readmetre l'actora, pertoca declarar extingida la relació laboral que uneix les parts. I, en conseqüència, condemne¹²⁴

l'empresa Asesoría Marketing Integral y Publicidad, SL, a pagar a l'actora un milió vuit-centes vint-i-quatre mil cent setanta-quatre (1.824.174) pessetes, com a indemnització, i set-centes cinquanta mil quatre-centes quatre (750.404) pessetes, com a salaris de tramitació, des del comiat fins a la data d'aquesta resolució, i absolc¹²⁵ les empreses codemandades, Star Studios Española, SA, i Publicenter Star, SL, de les pretensions enfront d'aquestes deduïdes en demanda¹²⁶.

Es notifica aquesta sentència a les parts, amb l'advertiment que no és ferma i que contra ella¹²⁷ es pot interposar un recurs de súplica¹²⁸ al Tribunal Superior de Justícia de Madrid, el qual haurà d'anunciar-se en aquest Jutjat¹²⁹ dins dels cinc dies següents a la notificació d'aquesta resolució; n'hi haurà prou amb la simple manifestació de la part o del seu advocat, o el seu representant en fer-li la notificació d'aquella, del seu propòsit d'interposar-lo, o bé per compareixença o per un escrit de les parts, del seu advocat, o el seu representat dins del termini indicat.¹³⁰

Si la persona recurrent¹³¹ no gaudeix del benefici de justícia gratuïta, en el moment d'anunciar el recurs haurà d'haver consignat la quantitat objecte de condemna en el compte de depòsits¹³² i consignacions que té oberta¹³³ aquest Jutjat¹³⁴ amb el número 5035-000-65-148/1997 en el Banco Bilbao-Vizcaya, al carrer de Basílica, 19, de Madrid, i haurà¹³⁵ de fer constar en l'ingrés el número de procediment.

Així mateix, en el moment d'interposar el recurs haurà de consignar la suma de 25.000 pessetes en concepte de depòsit¹³⁶ en aquest compte bancari, fent constar en l'ingrés el número de procediment.

Aquesta és la nostra sentència, que pronuncie, mane i signe.¹³⁷ »¹³⁸

Publicació: la magistrada jutgessa, Emilia Ruiz-Jarabo Quemada, ha llegit i publica¹³⁹ l'anterior¹⁴⁰ sentència en dia de la seua¹⁴¹ data i la subscriu en¹⁴² la Sala d'Audiències d'aquest Jutjat¹⁴³. En done fe¹⁴⁴.

Madrid, 23 d'abril de 1997.

7. CLASSIFICACIÓ D'ERRADES

Hem classificat les errades en lèxiques, gramaticals, textuais, estilístiques, ortogràfiques i tipogràfiques. A més a més, hem fet una divisió major de les errades lèxiques perquè creiem que es deuen a dos factors fonamentals: la desconeixença del llenguatge jurídic i la desconeixença dels conceptes jurídics.

Amb això hem vist que calia distingir les errades de denominació (significant) i les de concepte (significat). També hem observat que hi havia termes que pertanyien a l'àmbit especialitzat però que també n'hi havia d'altres de la llengua comuna. I de fet hi havia vegades que l'errada consistia en la substitució d'un terme especialitzat per un altre de la llengua comuna.

Un altre cas era la substitució d'un terme de la llengua comuna per un terme especialitzat (o amb "vocació" de terme especialitzat) o la d'un terme especialitzat per un altre de diferent però també especialitzat (o, com abans, que només mantingués l'aparença d'un terme especialitzat).

A més a més, cal veure que de vegades la substitució de la denominació no implica un canvi de concepte, perquè no hi ha opció d'entendre una cosa diferent. Tanmateix, de vegades es produeix una transformació dels significat o fins i tot la omissió del concepte perquè la comprensió és impossible.

Esperem que amb els exemples aquesta classificació quede ben clara.

LÈXIC	DC x DC	Sense canvi de concepte: notes 26, 84, 86. Amb canvi de concepte. No ocorre perquè hi ha un domini major de la llengua comuna.
	DC x DE	Sense canvi de concepte: notes 34, 82 i 117. Amb canvi de concepte: nota 100.
	DE x DC	Sense canvi de concepte: nota 73. Amb canvi de concepte: notes 12 i 32.
	DE x DE	Sense canvi de concepte: notes 20, 39 i 80. Amb canvi de concepte: notes 11 i 50.
TEXTUAL	Notes 1, 3, 5, 6, 8, 9, 10, 14, 17, 18, 21, 22, 24, 30, 38, 44, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 63, 66, 68, 71, 75, 79, 87, 89, 90, 93, 94, 95, 97, 106, 110, 112, 114, 116, 120, 124, 125, 128, 137, 139 i 144.	
GRAMÀTICA	Notes 28, 29, 31, 37, 48, 49, 58, 62, 64, 72, 76, 81, 91, 96, 98, 108, 111, 113, 118, 126, 127, 133, 135, 140, 141 i 142.	
ORTOGRAFIA	Notes 2, 4, 15, 16, 19, 23, 27, 36, 42, 45, 47, 67, 69, 70, 101, 102, 107, 115, 119, 122,	
I PUNTUACIÓ	123, 129, 132, 134, 136, 138 i 143.	
ESTIL	Notes 13, 25, 35, 40, 43, 59, 60, 61, 65, 74, 77, 78, 83, 85, 88, 92, 99, 103, 104, 105, 109, 130 i 131.	

8. CONCLUSIÓ

Amb aquesta anàlisi de la documentació jurídica que es publica en el Diari Oficial de la Generalitat Valenciana, hem vist com arriba a l'usuari una sèrie de documents que l'afecten i li interessin. Queda clar que l'Administració tracta de marcar una distància amb l'usuari, quan, en realitat, hauria d'intentar que els textos foren més clars per a tothom.

Aquest distanciament potser no és conscient, perquè, com ja hem vist, moltes de les inadequacions són degudes a calcs del TO. Per tan, és evident que hi ha un apropament excessiu respecte al TO. També hi ha casos en què el traductor escull unes solucions allunyades pel TO, però que de vegades originen més inadequacions. Amb això es fa palès que realment el que pareixia una decisió conscient és un descuit.

Tanmateix, no pretenem en cap cas criticar de manera despietada els redactors, lingüistes i traductors que treballen al Servei de Publicacions del DOGV. Creiem que les raons són un pèl més complexes. Les nostres conclusions ens fan pensar que la Generalitat Valenciana dona molt poca importància a la traducció i a la llengua catalana. Això ho diem perquè es veu clarament que no hi ha un estil definit, tot i els intents de Josep Lacreu i altres lingüistes que hi treballen. Aquest estil seria un marc indispensable per aconseguir una coherència en les traduccions, cosa que és indispensable. També ho diem per les afirmacions del cap del servei de publicacions de la Generalitat sobre el fet que l'estatus dels traductors a l'Administració és encara pitjor que el de la resta de traductors de l'Estat.

En aquestes condicions els traductors no tenen temps material de respectar una metodologia de treball (fan al voltant de 80 traduccions al dia) ni de seguir uns criteris de simplificació de formes. A més d'això, no gaudeixen dels mitjans tècnics que els ho facilitarien (obres de referència o un convertidor adequat que

transforme els documents en format Word al format Front Page en què es publica el DOGV, el qual permetria usar tots els avantatges de processar els textos amb Word).

Finalment, voldríem esmentar que els traductors del DOGV no havien tingut la possibilitat de formar-se adequadament a causa de la joventut de la Llicenciatura en Traducció i Interpretació, amb la qual cosa no estan “sensibilitzats”, com diu A. Hurtado, respecte al fet traductor.

Enguany ix la primera promoció de la Comunitat Valenciana i creiem que, si ens donen l’oportunitat, hi pot haver un canvi qualitatiu important. La Comunitat Valenciana té la sort de gaudir d’una situació de bilingüisme, però si no es té cura d’aquest tret diferenciador perdem una característica que ens fa especials. Això no seria intel·ligent.

9. BIBLIOGRAFIA

- BADA I MARGARIT, Antoni M (1980): *Gramàtica catalana*, Gredos, Madrid.
- DE BROTO I RIBAS, Pilar (1990): *Apunts de llenguatge jurídic*, Generalitat de Catalunya, Departament de Justícia, Barcelona.
- DUARTE I MONTSERRAT, Carles; Pilar de Broto (1990): *Introducció al llenguatge jurídic*, 2ª edició, Generalitat de Catalunya, Barcelona.
- DUARTE, Carles. (1985): “Les resolucions administratives” dins *Llengua i Administració* núm. 20, novembre de 1985.
- DUARTE, CARLES; ÀLEX ALSINA I SEGIMON SIBINA (1994): *Manual de llenguatge administratiu*. 3a edició, Generalitat de Catalunya, Barcelona.
- EGEA FERNANDEZ, Joan; Josep Ferrer Riba (1992): *Legislació civil catalana (Amb notes de concordança i jurisprudència)*, 3a ed., Generalitat de Catalunya, Barcelona
- ENCICLOPÈDIA CATALANA (1985): *Diccionari Castellà-Català*. Enciclopèdia Catalana, Barcelona.
- FUNDACIÓN TOMÁS MORO (1991): *Diccionario Jurídico Espasa*, Espasa Calpe, Madrid.
- GENERALITAT DE CATALUNYA (1984): *Síl·labus processal civil i formularis*, Generalitat de Catalunya, Barcelona.
- GENERALITAT VALENCIANA (1984): *Manual de llenguatge administratiu valencià, II Formulari*, València, Conselleria de Cultura, Educació i Ciència
- GENERALITAT VALENCIANA (1993): *Vocabulari de dret*. València, Generalitat Valenciana.
- GENERALITAT VALENCIANA (1994): *Vocabulari administratiu*. València, Generalitat Valenciana.
- GENERALITAT VALENCIANA (1996): *Vocabulari de majúscules i minúscules*. València, Generalitat Valenciana.
- GIMENO SENDRA, Vicente (ed.) (1995): *Ley de la Jurisdicción contencioso-administrativa y legislación complementaria*. Constitución y Leyes, Madrid.
- IL·LUSTRE COL·LEGI D’ADVOCATS DE BARCELONA. (1992): *Diccionari jurídic català*, Enciclopèdia Catalana, Barcelona.
- INSTITUT D’ESTUDIS CATALANS (1995): *Diccionari de la llengua catalana*. Institut d’Estudis Catalans i Edicions 62, Barcelona.
- IVAP. (1993): *Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú*. IVAP, València.
- JORDANA, C. A. (1933): *Formulari de documents en català*, 2a ed., Editorial Barcino, Barcelona.
- MESTRES, Josep M.; Joan Costa, Mireia Oliva, Ricard Fité (1995): *Manual d’estil. La redacció i l’edició de textos*. Eumo Editorial, Universitat de Barcelona, Universitat Pompeu Fabra, Associació de Mestres Rosa Sensat, Barcelona.
- OLEART, Oriol (1985a): “Els autos i els actes (I)”, *Revista de Llengua i Dret*: núm. 4 (novembre de 1984), pàg. 111.
- OLEART, Oriol (1985b): “Els autos i els actes (II). Els interlocutoris”, *Revista de Llengua i Dret*: núm. 5 (juny de 1984), pàg. 17.
- OLEART, Oriol (1985c): “Els autos i els actes (i III). Les actuacions. El procés”, *Revista de Llengua i Dret*: núm. 5 (juny de 1984), pàg. 27.
- PAJARES GIMÉNEZ, J.A. (ed.) (1994): *Enjuiciamiento civil*. Civitas, Madrid.

- UNIVERSITAT JAUME I (1992-1997): *Manual de llenguatge administratiu*, Servei de Llengües i Terminologia, Universitat Jaume I, Castelló de la Plana.

Els textos del DOGV

- Text A: *Rotlle d'apel·lació número 52/1995. Cèdula de notificació*. DOGV núm. 3178, 6 de febrer de 1998, pàg. 625.
- Text B: *Rotlle d'apel·lació número 421/97. Cèdula de notificació*. DOGV núm. 3146, 19 de desembre de 1997, pàg. 19662.
- Text C: *Interlocutòria número D-148/97. Cèdula de notificació*. DOGV núm. 3161, 14 de gener de 1998, pàg. 625.
- Text D: *Resolució de 18 de novembre de 1997, de la Direcció General de la Funció Pública*. DOGV núm. 3155, 5 de gener de 1998, pàg. 76.
- Text E: *Resolució de 27 de novembre de 1997, de la Direcció General de la Funció Pública*. DOGV núm. 3155, 5 de gener de 1998, pàg. 77.
- Text F: *Recurs contenciós administratiu n.º 4197/96. Notificació i citació a comparèixer*. DOGV núm 3190, 24 de febrer de 1998, pàg. 2492.

10. SÍMBOLS I ABREVIATURES

L	→	lèxic
G	→	gramàtica
O	→	ortografia i puntuació
T	→	textual
E	→	estilístic
+	→	encert
TO	→	text original
TM	→	text meta
LEC	→	Llei d'Enjudiciament Civil
LECr	→	Llei d'Enjudiciament Criminal
LOPJ	→	Llei Orgànica del Poder Judicial
DOGV	→	Diari Oficial de la Generalitat Valenciana
art.	→	article
cf.	→	conferiu
dia.	→	diapositiva
pàg.	→	pàgina
sol.	→	solució
vg.	→	vegeu

ANOTACIONS

1 T: incoherència en la utilització de “número”, “núm.” i fins i tot “n.º” (vg. text F).

2 o: Ús incoherent dels punts en les xifres. S'hauria de seguir un criteri, per exemple, el del *Manual de llenguatge administratiu* de les universitats del País Valencià, on s'aconsella posar punt només en les quantitats. Sol.: 2563/1997

3 T: vg. nota 1.

4 o: vg. nota 2.

5 T: seria millor mantenir un sola forma per a “recurs de suplicació” i no alterar aquest terme amb “recurs de súplica”.

6 T: vg. nota 1.

7 Cf. nota 2.

8 T: incoherència en la utilització de “de data”, “amb data” i “en data”. Carles Duarte fa una proposta de distinció entre “en data” i “amb data” i, tot i que no cal acceptar-la, sí que trobem escaient mantenir una coherència en la utilització d’aquestes expressions perquè no hi haja dubtes en el significat.

9 T: vg. nota 1.

10 T: vg. nota 1.

11 L: “veredictes” s’empra per a la decisió d’un jutjat popular. Sol.: decisió

12 L: “del següent tenor literal” és un calc del castellà. Sol.: “diu així”.

13 E: frase massa llarga. Vg. la nostra proposta .

14 T: vg. nota 5.

15 O: cal una coma.

16 O: cal una coma.

17 T: vg. nota 8.

18 T: vg. nota 1.

19 O: seria aconsellable posar-hi una coma.

20 L: és redundant i un cal del castellà. Hi ha prou de dir “declarem”. Cf. Nota 121.

21 T: “aquesta” vol referir-se a “la demandant”, però el mot femení que hi ha més a prop és “sentència”, a la qual es refereix amb “aquesta” en la línia superior.

22 T: incoherència en el gènere dels referents a l’Institut Valencià de la Joventut. Vg. notes 24, 30, 33.

23 O: cal una coma.

24 T: vg. nota 22.

25 E: ha intentat allunyar-se del TO, però només ha aconseguit una frase sense sentit.

26 L: “resultat” és un substantiu masculí, l’adjectiu és “resultant”. Sol.: “quantitat resultant”.

27 O: cal una coma.

28 G: gerundi de posterioritat. Sol.: condemnem.

29 G: calc del castellà. Una opció correcta és “en tots dos casos”.

30 T: Vg. nota 22.

31 G: gerundi de posterioritat.

32 L: “fer reserva” és un calc del castellà, es podria dir “reservem a la demandada el dret”

33 T: vg. nota 22.

34 L: “comptats” com a adjectiu vol dir “que no sobra” o “escàs”, cal emprar “comptadors”.

35 E: aquesta frase és excessivament llarga, d’estil pesat i amb una puntuació inadequada. A més a més, no segueix les indicacions de l’art. 359 de la LEC sobre l’exposició dels punts que es decideixen.

36 O: no hi ha coherència en la posició de les cometes respecte als signes de puntuació i ni tan sols en les cometes que s’utilitzen.

37 G: gerundi emprat incorrectament com a adjectiu.

38 T: incoherència en la utilització de les formes verbals “establerta” o “establida”.

39 L: com ja hem explicat, creiem més adequat separar la part argumentativa amb “atés”.

40 E: primer inclou els dos cossos legislatius en un conjunt (“els articles”) i tot seguit els tracta com a elements separats (“pel qual”). Millor tractar-los per separat des del principi.

41 La Generalitat Valenciana opta per posar amb majúscula inicial totes les paraules que constitueixen el títol d’un document oficial, tot i que aquest no és un criteri totalment acceptat (vg. Josep M. Mestres, 1995: 269).

42 O: d’aquesta manera queda una coma entre el verb i l’objecte directe, la qual cosa és impossible. En aquest cas podríem optar per “:” o per cap puntuació.

- 43 E: aquesta senyora no és un DNI i considerem una falta d'educació posar-ho així. Sol.: "amb DNI".
- 44 T: vg. nota 1.
- 45 O: el número del DNI no porta punts.
- 46 Cf. nota 26.
- 47 O: caldria una coma.
- 48 G: construcció passiva innecessària. Vg. la nostra proposta de redacció.
- 49 G: passiva innecessària.
- 50 L: vg. nota 11.
- 51 T: vg. nota 1.
- 52 T: aquesta darrera resolució es podria posar en un paràgraf a part.
- 53 T: el nom oficial és "de la Funció Pública".
- 54 T: les resolucions les ha de signar la Direcció General, no les pot signar el càrrec. Sol.: "la Direcció General de la Funció Pública."
- 55 T: vg. nota 1.
- 56 T: vg. nota 1.
- 57 T: vg. nota 1.
- 58 G: utilització de "seua" per a inanimats. Sol.: Madrid i província.
- 59 E: traducció de «los presentes autos seguidos» per «aquestes actuacions que se segueixen. Sol.: "les actuacions que se segueixen."
- 60 E: sol.: "entre les parts" (implicades).
- 61 E: millor una puntuació més marcada, per ex. "·;"
- 62 G: es refereix a "banda", que és femení. Sol.: "d'una altra."
- 63 T: incoherència en la denominació d'aquesta empresa (Fons de Garantia Social / Fons de Garantia Salarial).
- 64 G: aquest verb concorda amb "demandada" i per tant hauria de ser singular.
- 65 E: frase massa llarga on el subjecte està al principi i el verb al final. Enmig, tot un seguit de proposicions.
- 66 T: falta esmentar el procurador de la demandant i el lletrat i el procurador de la part demandada.
- 67 O: falta de coherència en les cometes utilitzades ("«" o «»).
- 68 T: vg. nota 8.
- 69 O: ús innecessari de majúscula.
- 70 O: coma innecessària.
- 71 T: vg. nota 63.
- 72 G: "ella" es refereix a "demanda", és a dir, un objecte inanimat. Sol.: en la dita/ en aquesta demanda.
- 73 L: hem de fugir del lèxic d'afalac o d'humilitat. Sol.: demanar, sol·licitar.
- 74 E: trobem més natural emprar una altra preposició, com ara "mitjançant" o "amb".
- 75 T: vg. nota 8.
- 76 G: no respecta la consecució temporal. Sol.: "si pertocava."
- 77 E: "i del judici, si pertocava,".
- 78 E: com en tot el text, massa separació entre el subjecte i el verb.
- 79 T: hem de suposar que fa referència a l'audiència, o a la provisió, o al judici? Sol.: a la audiència (suposem).
- 80 L: aquest sentit s'expressa amb el verb "aferrar".
- 81 G: "ratificar" és un verb transitiu, hauria de dir "va ratificar la demanda".
- 82 L: una prova es "práctica".

- 83 E: ací es podria marcar una pausa amb un punt.
- 84 L: conclós” és el participi, com a adjectiu cal emprar “conclús”.
- 85 E: frase excessivament llarga.
- 86 L: Traducció del terme castellà «doña». Ací tal com està no té sentit. Solució: eliminar-lo o posar «la senyora»
- 87 T: vg. nota 2.
- 88 E: una altra frase llarga.
- 89 T: vg. nota 8
- 90 T: «Aquella» fa referència a l’actora, però si no es llegeix bé pot provocar ambigüitats i pensar que es parla de l’empresa.
- 91 G: col·locació innecessària de l’adjectiu abans del substantiu.
- 92 E: seria molt més fluid posar “incloent-hi”.
- 93 T: vg. nota 8.
- 94 T: pot portar confusió, millor “aquest”.
- 95 T: vg. nota 8.
- 96 G: vg. nota 91.
- 97 T: utilitza una sigla sense explicar-ne el significat en cap moment.
- 98 G: aquestes dues preposicions no poden anar seguides.
- 99 E: no s’entén prou bé; millor “davant l’acomiadament efectuat per”.
- 100 L: no és el mateix el castellà «en legal forma» que el català «en la forma escaient» que vol dir en la «forma correcta». Solució: “en legal forma”.
- 101 o: si es deixa en llatí ha d’anar en cursiva o marcat d’una altra manera; si no, es pot posar “la càrrega de la prova”.
- 102 o: vg. nota 2.
- 103 E: “judicialment [...] judici”.
- 104 E: abús de la construcció “tenir per”.
- 105 E: millor i més directe “sense activitat”.
- 106 T: vg. nota 8.
- 107 o: coma totalment innecessària.
- 108 G: “entitats” és un ésser inanimat. Sol.: “amb personalitat pròpia”.
- 109 E: aquest paràgraf té una puntuació escassa i inadequada, també hi ha un estil nominal que no ajuda gens a la comprensió.
- 110 T: no és gens clar quin és el referent.
- 111 G: “a aquest efecte.”
- 112 T: “a l’efecte pretés.”
- 113 G: “subrogar” no és un verb pronominal.
- 114 T: vg. nota 5.
- 115 o: “la”.
- 116 T: no s’empra la mateixa persona gramatical en tot el text, sinó que s’alternen la primera del singular (“absolc”) i la primera del plural (“estimem”).
- 117 L: una demanda es desestima, s’estima o s’estima en part, per tant “en part” no és explicatiu i no hauria d’anar entre comes.
- 118 G: en aquest cas el “frente a” castellà s’ha de traduir per “contra” en català.
- 119 o: coma innecessària.
- 120 T: vg. nota 116.
- 121 +: és un encert traduir “debo declarar i declaro” per “declare”, malauradament en un altre cas la solució ha estat diferent.

122 o: caldria una coma.

123 o: coma innecessària.

124 r: vg. nota 116.

125 r: vg. nota 116.

126 g: aquesta frase no té sentit de la manera que està formulada, millor “que es van plantejar en la demanda”.

127 g: ús de “ella” per a un ésser inanimat. Sol.: “s’hi pot presentar.”

128 r: vg. nota 114.

129 o: majúscula injustificada.

130 e: aquesta frase és complicada sense cap necessitat i empra pronoms per referir-se a antecedents de manera poc clara.

131 e: “recurrent” és un substantiu que vol dir “persona que recorre”, per tant seria com escriure “persona metge”.

132 o: “dipòsits”.

133 g: concorda amb “compte”, que és masculí. (Calc del castellà.)

134 o: vg. nota 129.

135 g: futur d’obligació; millor substituir-lo per present mantingut “ha de fer constar”.

136 o: “dipòsit”.

137 r: incoherència en les formes personals; d’una banda “nostra” i de l’altra “pronuncie, mane i signe”.

138 o: vg. nota 36.

139 r: no respecta els temps verbals, sinó que els canvia sense cap motiu.

140 g: vg. nota 91.

141 g: “sentència” és inanimat, millor “en la data indicada”

142 g: no hi ha cap necessitat de posar “en”, ja que és clarament un lloc físic.

143 o: vg. nota 129.

144 r: aquest document no va signat, per tant cal saber qui es el signatari perquè serà ell qui en donarà fe del document. Pot ser la jutgessa, però també un secretari, perquè si ens fixem en la Llei d’Enjuiciament Civil és el Secretari o l’oficial de justícia autoritzat qui signa les notificacions